

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **H. N. D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-39/LE-VL12-HA15-2023, ze dne 23. března 2023, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zástupci žalobce Mgr. Faridu Alizeyovi, advokátovi se sídlem v Ostravě, Stodolní 834/7, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč, které budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamu a dne 14. 2. 2023 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se již o jeho opakovanou (v pořadí druhou) žádost a žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví (napadené rozhodnutí) řízení o této opakované žádosti zastavil z důvodu její nepřipustnosti podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o azylu“). Důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že žalobcem uvedená nová skutečnost spočívající v nemoci jeho přítelkyně nemůže změnit verdikt rozhodnutí, jelikož nenaplnjuje definici pro nové posouzení žádosti. Ve Vietnamu podle odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce (červenec 2022), resp. od doby ukončení předchozího řízení u Krajského soudu v Ostravě (říjen 2022), k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí dne 13. 4. 2023 včasnou žalobu, ve které navrhl jeho zrušení. Žalobce v žalobě zdůraznil, že důvodem jeho opakované žádosti byla skutečnost, že má v České republice dvě nezletilé děti, které jsou odkázány na jeho výživu, a hlavně zdravotní problémy jeho partnerky, matky dětí. Ve Vietnamu již nemá žádné příbuzné a žádné sociální vazby. Podle žalobce je v nejlepším zájmu dítěte (ve smyslu článku 3 Úmluvy o právech dítěte), aby rodina byla pohromadě a děti měly svého otce na blízku, zejména když je matka dětí dlouhodobě nemocná a hrozí, že se nebude moci o děti postarat.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření odkázal na důvody napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že se jednalo již o druhou žádost, aniž se objevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které by bez viny žalobce nebyly předmětem zkoumání v řízení o první žádosti.
4. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
5. K věci samé krajský soud předně uvádí, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro její nepřipustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, t.j. proto, že se jedná o opakovanou (druhous) žádost žalobce a nebyly uvedeny či zjištěny nové rozhodné skutečnosti oproti stavu, kdy byla projednávána jeho první žádost.
6. Skutečnost, že se v případě žalobce jednalo již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou v České republice, není mezi účastníky sporná a vyplývá také ze správního spisu, ve kterém je založeno rozhodnutí ze dne 26. 7. 2022, kterým žalovaný rozhodl o první žádosti žalobce tak, že se mu mezinárodní ochrana neuděluje. Z tohoto rozhodnutí se dále podává, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 6. 2022. V průběhu řízení o první žádosti a žalobce tvrdil, že je státním občanem Vietnamské socialistické republiky, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany, nebyl politicky aktivní. Je svobodný, má dvě děti, které se narodily v České republice a bydlí se svou matkou, která je jeho partnerkou. Vietnam opustil někdy kolem 20. 11. 2005. Na území ČR se dopravil letecky asi 22. 11. 2005. V případě návratu do Vietnamu nemá žádné obavy, jen se bojí o děti, které jsou v České republice. Deklarovaným důvodem žádosti bylo, že si nemůže ve Vietnamu najít práci, protože dlouho žije v České republice, navíc tady má dvě děti, které jsou ještě malé. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2022 rozhodl o

neudělení azylu žalobci. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud Ostravě rozsudkem ze dne 31. 10. 2022, č. j. 19 Az 16/2022-30, zamítl.

7. Dne 14. 2. 2023 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stalo se tak bezprostředně poté, kdy byl rozhodnutím Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 11. 2. 2023 zajištěn za účelem správního vyhoštění. K důvodům žádosti žalobce uvedl, že má v České republice dvě děti, o které se musí postarat. Jeho přítelkyně je dlouhodobě nemocná se srdcem. Neví, jestli o nemoci družky hovořil v předchozí žádosti. Družka pracuje a chodí na pravidelné kontroly k lékaři. Součástí spisové dokumentace je také Informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze dne 14. 6. 2022 - „*Vietnam - Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*“. Žalovaný umožnil žalobci seznámení s podklady rozhodnutí a následně napadeným rozhodnutím řízení o opakované žádosti žalobce zastavil pro její nepřipustnost, jak shora uvedeno.
8. K problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud dlouhodobě vyjadřuje ve svých rozhodnutích a ustáleně konstatuje, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Institut opakované žádosti však rozhodně neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Koncept opakovaných žádostí je založen na existenci nových skutečností nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti žádosti předchozí. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009-65 či ze dne 27. 3. 2020 č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS nebo usnesení téhož soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Azs 236/2022-33).
9. Závěry žalovaného jsou se shora uvedenými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu v souladu. Žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil aktuální zprávu o Vietnamu a správně vyhodnotil, že z tvrzení žalobce ani z této zprávy nevyplývá, že by došlo k takovým novotám ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by byly důvodem pro věcné posouzení jeho žádosti. Tvrzení žalobce se nadále týkají především jeho zájmu žít v České republice se svými dětmi. Možnou kolizi neudělení mezinárodní ochrany žalobci s článkem 3 Úmluvy o právech dítěte se ve věci žalobce zabýval již v předchozím řízení krajský soud a uvedl, že zásadu nejlepšího zájmu dítěte je třeba chápat tak, že státní orgány jsou při vydávání rozhodnutí, které mají relevantní vliv na právní postavení dítěte, povinny vzít zájem dítěte v potaz jako přední hledisko. Neznaменá to však, že vždy musí v rámci rozhodovacího procesu nutně převážít zájem dítěte nad ostatními zájmy. V přezkoumávaném řízení nedošlo k takové změně v rodinné situaci žalobce, která by byla důvodem pro přehodnocení jejího vlivu na rozhodování o (ne)udělení mezinárodní ochrany žalobci. Důvodem k takovému přehodnocení není ani zdánlivě nová informace o nemoci matky dětí (partnerky žalobce). Nejde přitom jen o to, že žalobce ve správním ani soudním řízení nedoložil nic, co by nasvědčovalo tomu, že zdravotní stav jeho partnerky je natolik závažný, že s ohledem na zajištění péče o nezletilé děti vyžaduje setrvání žalobce v České republice, ale žalobce ani nevysvětlil, zda se jedná zcela nový stav, případně z jakých důvodů špatný zdravotní stav

partnerky netvrdil již v předchozím řízení. Obsah správního spisu přitom spíše nasvědčuje tomu, že se ani podle azylového příběhu žalobce nejedná o novou okolnost a žalobce se o ní v předchozí řízení pouze nezminil (viz tvrzení v rámci poskytnutí údajů k opakované žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 2. 2023: „*přítelkyně je dlouhodobě nemocná se srdcem*“ nebo: „*o nemoci družky, nevím, zda jsem hovořil*“ a v žalobě: „*matka jeho nezletilých dětí je dlouhodobě nemocná a hrozí, že se o děti nebude moci vůbec postarat*“). To jen podporuje závěr, že nebyl dán důvod rozhodovat o opakované žádosti žalobce meritorně. Nutno dodat, že v případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany má žalovaný při posuzování její přípustnosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu zkoumat toliko, zda nové skutečnosti svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 (tj. nikoliv v § 14 upravujícím azyl z humanitárních důvodů) nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Není sice vyloučeno, aby žalovaný skutečnosti, které by jinak odůvodňovaly udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, vyhodnotil jako důvody zvláštního zřetele hodné pro akceptaci přípustnosti žádosti podle § 11a odst. 4 téhož zákona, ale v přezkoumávané věci žalovaný nepochybil, pokud toto diskrečního oprávnění nevyužil. Platí přitom, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nemusí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu. Podstatné je, že rodinnou situací žalobce zabýval, a to jak v napadeném rozhodnutí, tak také v rozhodnutí o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 7. 2022 (viz strana 4) a posuzoval ji také Krajský soud v Ostravě v rozsudku č. j. 19 Az 16/2022-30 (viz zejména body 13 a 15). Za situace, kdy žalovaný na základě tvrzení žalobce a zpráv o zemi původu neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce, implicitně tak uzavřel, že případ žalobce neobsahuje žádné zvláštní či mimořádné důvody, které by měly vést k aplikaci mimořádné klauzule uvedené v § 11a odst. 4 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74).

10. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
11. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
12. Ve třetím výroku rozhodl krajský soud o odměně a náhradě hotových výdajů advokáta, který byl žalobci ustanoven usnesením ze dne 5. 5. 2023. Výši těchto nákladů určil krajský soud v souladu s § 35 odst. 2 a 10 s. ř. s. podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně přiznal krajský soud zástupci žalobce odměnu za zastupování žalobce v řízení ve výši 6 200 Kč, a to za dva úkony právní služby (1. - první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. - účast u ústního jednání) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Protože je soudu z úřední činnosti známo, že advokát je plátcem DPH, navýšil jeho odměnu a režijní paušály v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. o částku odpovídající této dani ve výši 1 428 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Krajský soud nepřiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu a náhradu výdajů v souvislosti s výzvou adresovanou žalobci. Zástupce žalobce sice doložil, že svému klientovi zasílal dopis, ale

náklady spojené s tímto dopisem jsou kryté odměnou a paušální náhradou za první úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Úkon právní služby § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu se týká ustanovených zástupců a zahrnuje také první poradu s klientem, přičemž odměna s režijním paušálem za tento úkon z povahy věci pokrývají také náklady spojené s pokusem o kontaktování klienta, i když nakonec k samotné poradě nedojde.

13. V posledním výroku rozhodl krajský soud, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (viz usnesení o ustanovení zástupce ze dne 5. 5. 2023) a žalovaný byl v řízení úspěšný, protože ani jednomu z účastníků nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit povinnost k náhradě nákladů řízení placených státem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 14. srpna 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce